

HANGULATKELTŐ BEMESÉLÉS

I. TTK TALÁLKOZÓ (2025.06.14. - JÁSZFÉNYSZARU)

Gondolataimba feledkezve sétáltam végig Haukelin polgári negyedének kacskaringós utcácskáin. Reggel volt. A nap ezen szakában nem sokan jártak errefelé. A fából ácsolt, kékre, zöldre vagy épp sárgára mázolt pagodák gazdái szorgos hangyák módjára munkálkodtak e tiadani város távolabbi negyedeiben. Csupán néhány - tornácán üldögélő - öreg, illetve a házak ajtajánál játszadozó kölyök méregetett némán. Utóbbiakat nem is az idősök figyelmeztető megjegyzései vagy az errefelé szokatlan megjelenésem tartotta távol attól, hogy a nyomomba eredjenek. Sokkal inkább volt ez köszönhető a zord tekintetemnek. Fáradtság gyötört. Hajnalban érkeztünk vissza egy roppant hosszú útról. A többiek az Ezüst kagylóba irányítottam, én pedig rögvest megindultam a nagytiszteletű Radugaron család fejéhez, hogy beszámoljak neki a sikerről, a közelmúlt történéseiről. A nagyúr valóban elégedett lehetett. Engem viszont most kétségek gyötörtek, hogy tényleg jól döntöttem-e, amikor a csengő érmekkel teli erszény erőltetése helyett a nagynemesi ajánlólevél kiállításával is beértem. Persze Yiguró előre figyelmeztetett, hogy a két esztendővel ezelőtt véget ért zászlóháború, illetve a tavalyi aszály miatt ez is könnyen előfordulhat. Leginkább az nyomasztott, hogy ezt miképp adom majd be a meggazdagodás reményében velem tartó társaimnak. Azok után, amin az elmúlt tél alatt végigmentünk, nehéz volt megjósolni, miképp reagálnak majd. Csalódottan kellett konstatálnom, hogy túl gyorsan hazaértem. Haza? Nos, a hozzánk hasonló kalandozóknak ritkán adatik meg a valódi otthon, ám az elmúlt esztendőben az Ezüst kagyló - mint Haukelin legcsendesebb fogadója - jelentette azt. Az egytől-egyig vidám arcok faragványaival telirótt tölgyfaajtó előtt még szippantottam egyet a kinti hús levegőből majd átléptem a küszöböt.

Az Ezüst kagylóban kellemes meleg és frissen sült rizspogácsa illata fogadott. A helyiség nagyobb részét elfoglaló, igényes faragványokkal díszített székek, illetve robusztus asztalok mind-mind üresen álltak. Számítottam rá, hogy ilyenkor nem lesznek sokan, de hogy senki - még a sajátjaim se - az tényleg váratlanul ért. Ugyanakkor hálát is mondtam érte a Sorskovácsnak. Az idilli pillanatot a pult mögötti, a ház hátsó traktusába vezető utat elfedő, hímzésekkel teli, zöld brokát függöny kitérülése törte meg. A redők közül előbukkanó csenevész alakra, kinek tekintete azon nyomban találkozott az enyémmel, nem neheztelhettem. Yiguró keskeny, niarei vonásokat magán viselő arcán széles és őszinte mosoly folyt széjjel.

- Köszöntelek itthon, jó uram! - üdvözölt fennhangon az öregecske fogadós.
- Jó ismét a házadban, Yiguró! - feleltem és a viszontlátás örömeiben osztozva hajtottam fejet a tisztességben megöregedett özvegyember felé. - Milyen volt a tél? - firtattam, míg a pult felé tettem pár lépést, közben meglazítva az odakint oly jó szolgálatot tevő ruházatom gombjait.
- Enyhe. Csendes. - válaszolta. - A tüzelőnek majd fele még ott sorakozik a hátsó udvaron.

A beszámolója alatt egy kisebb forma, makulátlan fehérségű lenvászonnal fedett teknő került a kettőnk közt terpeszkedő intarziás pultra.

- Köményes rizspogácsa?! - mutattam rá határozottan, hiszen orromat már a belépéskor megütötte a fenséges illat. - Én már a Kisközben éreztem, hogy ez sül a kemencében... - hagytam fent a hangsúlyt és egy kacsintással nyomatékosítottam a tréfát.

Yiguró vidáman ingatta ősz fejét, majd gyér bajsza alatt somolyogva konstatálta, ahogy egymás után tűnnek el az aranybarna, még langymeleg ínycségek. Csak az első tucat után szólalt meg ismét.

- Milyen volt az ... utazás? - nehezen találta a jó szót arra, amivel társaimmal foglalatostoktunk.

- Küzdelmes! - vágtam rá én, majd bólítottam párat. Most egyetlen kellemes epizódot sem sikerült felidézniem a legutóbbi vizontlátásunk óta eltelt hónapokból.
- Igen, azt láttam a többiekén is. - értett egyet. - Meggyötörtek. Kettejükhöz jobbnak láttam felcsert is hívatni. - és itt némi viharfelhő suhant át az amúgy nyugodt tekintetén.
- Vizont nagy hasznunkra váltak az értesülések. Érezhetően könnyebb dolgunk volt így. Köszönjük!
- Ugyan! Próbálok nyitott füllel járni. - hallatszott a pult alól, ahonnét épp egy viasszal lezárt, sokat ígérő palackot vett elő a beszélgetőtársam.
- De a nagyúrtól fizettség gyanánt csak ezt kaptuk. - vettem elő a pecsétes pergament, miközben a jókedvem nyomban tova illant.

Az öreget egyáltalán nem érte váratlanul a hír, ami tovább rontott az amúgy sem rózsás hangulatomon.

- A többiek nagyon csalódottak lesznek! És teljesen jogosan. - tört elő belőlem a belülről mardosó kétely.

A fogadás - a sokat látott emberek nyugalmával - csak a fejét ingatta. Közben szórakozottan a két arasznyi, hófehér szakállába túrt. Aztán belekezdett.

- Egy horvadi nointól hallottam valamit. Van egy nagyobb falu a Keiring kalmár dinasztia birtokában. Innét délre a Vinverió völgyeinek egyikében, hol a Howa keleti karja ered. A család - a Rogura -, mely felvigyázta a helyet a visszafoglalása óta, nem hosszabbítja meg a kereskedő dinasztiaival megkötött kontraktust. Ezzel ... - és itt a kezemben lévő pergamenre bökött - ... könnyedén lehet ott valaki címzetes felfigyázója a falunak. A falu neve Ladoc!
- Ladoc, ahol a mendemonda szerint az égből is drágakő hullik? - ugrott be nekem is valami útszéli, általam gyermetegnek tartott pletyka a közelmúltból.
- Pontosan. - felelte ő elégedetten. - Egy esztendő a szolgálat, és az Engesztelés havában jár le az előző kontraktus. A birtok toroniaktól való felszabadulásának ünnepén, maga Keiring Akeshu nevezi ki a Rogurák utódját. Biztos vagyok benne, hogy itt sokkal több aranykorona ütheti a csapat markát, mint ami az én hatvan évem alatt megfordult a kezeim közt. Van még majd' két hónap. Én azt mondom, érdemes lenne ott körülnézni.

Nem kertelek, egyből megtetszett az ötlet: egy év szolgálatért egy kisebb vagyon! Ráadásul az öreg lelkesedése rám is átragadt, mint a dwoon bányászra, aki megpillantja a napfényt a folyosó végén. Ugyanakkor a tarkóm fölött éreztem, hogy a Ladoc nevet máshonnan is ismernem kellene. Aztán egy pillanat alatt beugrott.

- Ez nem az a falu, ahol Yuhiko él? - tettem fel a meggondolatlan kérdést, amely a súlyom röpténél is gyorsabban kiirtott minden vidámságot a házigazdám szemeiből.

Azonnal megbántam a dolgot, azt hogy felemltettem a rég nem látott leányát. Pedig hosszas ismeretségünknek köszönhetően tisztában voltam vele, itt valami olyan régi sérelem bujkál, amely csakis az egy vérből valók közt létezhet.

- Lehet. - motyogta alig hallhatóan. Aztán megköszörülte a torkát és hátat fordítva nekem, megindult a zöldes függöny irányába.
- Yiguró! - készítettem megállásra, de most nem fordult vissza.
- Igen, jó uram? - használta, nekem még mindig háttal a Tiadlanban tradicionális formulát.
- Mivel úgylis arra járunk, esetleg írhatnál neki pár sort. Szívesen elvisszük! - vettem fel neki.

Erre a válla fölött hátra pillantott. A tekintete sokkalta opálosabb volt, mint amilyennek szerettem volna látni

- Lehet...! Lehet, hogy rászánom magam! - mondta inkább csak maga elé.

Ezután szertartásosan meghajolt, majd átlépett a számára biztonságot adó brokát függöny nehézkes szárnyai közt. Én pedig ott maradtam a tőle kapott sinemosi jégborral.